Γεγονότα καὶ σχόλια

ΤΑ ΠΕΝΗΝΤΑΧΡΟΝΑ ΤΟΥ «ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΤΥΠΟΥ»

Η ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΗΣ, διατί ὄχι, καί Πανορθοδόξου ἐμβελείας ἐφημερίς μας, ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος», ἑορτάζει τό «χρυσοῦν Ἰωβηλαῖον» τῆς πεντηκονταετοῦς κυκλοφορίας της.

Πεντήκοντα ἔτη συνεχοῦς καί ἀδιακόπου κυκλοφορίας μιᾶς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς ἑβδομαδιαίας ἐφημερίδος, ἡ ὁποία δέν ἔπαυσεν ἐπὶ τόσα ἔτη νά φέρνη τό λυτρωτικόν καί σωτήριον μήνυμα τοῦ εὐαγγελικοῦ καί πατερικοῦ λόγου μέχρι τῶν περάτων τῆς γῆς, ὅπου εὑρίσκονται καί κατοικοῦν Ὀρθόδοξοι Ἕλληνες, πιστεύοντες καί ἀγαπῶντες τόν Κύριον.

Πρωτίστως, ἀναπέμπομεν δόξαν καί εὐχαριστίαν εἰς τόν Πανάγαθον καί Πανοικτίρμονα Κύριον διά τάς ἀπειραρίθμους εὐεργεσίας Του πρός τό πολυετές ἐκδοτικόν ἔργον τῆς ἐφημερίδος, τό ὁποῖον διά τήν δόξαν Ἐκείνου ἐπιτελεῖται.

Ταυτοχρόνως, ἀναμιμνησκόμεθα πάντων τῶν ἐξ ἀρχῆς τῆς ἐκδόσεως καί κυκλοφορίας τῆς ἐφημερίδος συνεργατῶν καί ἀρθρογράφων, μάλιστα δέ τοῦ θεοσεβοῦς καί θεοφωτίστου ἱδρυτοῦ τῆς «Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (Π.Ο.Ε.) Ἀρχιμανδρίτου π. Χαραλάμπους Βασιλοπούλου καί τοῦ ἐκδοτικοῦ ὀργάνου αὐτῆς, τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου».

Ἀληθῶς, *«τί ἀνταποδώσωμεν τῷ Κυρίῳ περί πάντων ὧν ἀνταπέδωκεν ἡμῖν»*; *«Τόν Κύριον ὑμνοῦμεν καί ὑπερυψοῦμεν αὐτόν εἰς τούς αἰῶνας»*.

Μᾶς συγκινεῖ καί μόνον ἡ ὁμολογία πολλῶν, οἱ ὁποῖοι μετά τῆς ἐν Χριστῷ καυχήσεως, ὁμολογοῦν συχνά: *«Καί ἐγώ διαβάζω τόν "Ὀρθόδοξον Τύπον"»... «καί ἐγώ διαβάζω τόν "Ὀρθόδοξον Τύπον"»*...

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» ἀγαπήθηκε πολύ, διότι συνδυάζει πολλά πλεονεκτήματα. Πρωτίστως εἶναι ἐφημερίς ἀντιαιρετική μέ πλῆθος ἄρθρων εἰδικῶν ἀντιαιρετικῶν θεολόγων. Ὀρθοτομεῖ τόν λόγον τῆς ἀληθείας ἀλλ' ἐν ταπεινώσει ὁμολογεῖ, τυχόν, σφάλματά του. Διδάσκει καί οἰκοδομεῖ ἐπίσης μέ ἄρθρα καθαρῶς πνευματικά, πατερικά, ἑορτολογικά κ.ἄ. Ἐνδιαφέρον παρουσιάζουν ἰδιαιτέρως αἱ σελίδες τῶν σχολίων, τῶν εἰδήσεων καί τῶν ἐπιστολῶν τῶν ἀναγνωστῶν.

Ὁ «Ὀρθόδοξος Τύπος» τέλος, εὐχαριστεῖ τούς συνεργάτας καί πάντας τούς ἀναγνώστας, καί παρακαλεῖ νά προσεύχωνται, ὥστε νά *«τρέχη ὁ λόγος καί δοξάζηται»* ὁ Κύριος.

«25 Χρόνια στὸ πηδάλιον»

ΕΙΣ ΤΟ «Ἀργειακόν Βῆμα» ἐδημοσιεύθη τό ἀκόλουθον κείμενον διά τά 25 ἔτη τῆς ἀρχιερατείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος ὑπό τά στοιχεῖα Γ.Κ.Θ. (Ὑποθέτομεν, ἴσως ὑπό τοῦ ἐκδότου τῆς ἐφημερίδος):

«Συνεπληρώθησαν πρό τινος 25 ἔτη ἀρχιερατείας τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀργολίδος κ.κ. Ἰακώβου. Στήν περιοχή μας ἡ καλή φήμη καί μαρτυρία εἶχε προαφιχθεῖ τοῦ Σεβασμιωτάτου καί οἱ περί αὐτοῦ γνῶμες καί πληροφορίες ἀπό τή γενέτειρά του τό Μαρούσι Ἀττικῆς καί ἀπό τήν περιοχή τῆς Ἄρτας, ὅπου προϋπηρετοῦσε ὡς Ἀρχιμανδρίτης, ἦσαν ἐξαίρετες. Ὁ κατά κόσμον Δαμιανός (Νούλης) Παχῆς ξεχώριζε παιδιόθεν γιά τή σεμνότητα, τήν ἐπιμέλεια, τό ἦθος, τήν ἐμφάνιση καί τήν ἐν γένει παράστασή του μεταξύ τῶν συνομηλίκων του. Διεφάνη ἐνωρίς ἡ κλίσις του πρός τό ἱερατικό λειτούργημα. Ὁ λαός τῆς θεοσώστου Μητροπόλεώς μας εὐτύχησε, διότι ἡ δεξιά τοῦ Κυρίου ἐχειραγώγησε τά πράγματα, ὥστε νά ἀναδειχθεῖ ἄξιος κατά πάντα διάδοχος, στόν ἐπισκοπικό θρόνο τοῦ Ἁγίου Πέτρου τοῦ θαυματουργοῦ, προστάτου καί ἀντιλήπτορος πάσης τῆς Ἀργολίδος. Τά πεπραγμένα τοῦ κ. Ἰακώβου στήν Ἀργολίδα εἶναι καί πολλά καί σπουδαῖα. Ἐστήριξε καί στηρίζει τόν λαό ἐν τῇ πίστει. Ὑπερασπίζεται σθεναρῶς τά ὅσια καί τά ἱερά τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἐμμένει ἀπαρασαλεύτως στίς παραδόσεις τῆς Ὀρθοδοξίας. Διάγει βίον ἀσκητοῦ. Εἶναι φιλομόναχος καί πολέμιος τῶν αἱρέσεων. Ἀναφέρεται εὐθαρσῶς στούς συνεχιζόμενους Διαλόγους μέ τούς ἑτεροδόξους, ἐμπνεόμενος ἀπό τούς ἀγῶνες τοῦ ἁγίου Μάρκου τοῦ Εὐγενικοῦ, τοῦ Πατροκοσμᾶ τοῦ Αἰτωλοῦ καί τοῦ ἁγίου Γρηγορίου τοῦ Παλαμᾶ. Ἐμερίμνησε γιά τήν ἀνακομιδή μετά ἀπό αἰῶνες, τῶν ἱερῶν λειψάνων τοῦ Πολιούχου μας. Εἰς ἔτη πολλά Δέσποτα».

Διατί μόνον τὰ Χριστιανικὰ Σύμβολα;

ΤΟ ΓΝΩΣΤΟΝ καί ἐκλεκτόν περιοδικόν «Ζωή» τ. 4202, ἐπανέρχεται, καί δικαίως, εἰς τό θέμα τῶν Χριστιανικῶν Συμβόλων. Γράφει: *«Πολύς λόγος ἔγινε γιά τήν ἀπομάκρυνση τῶν θρησκευτικῶν συμβόλων—Ἐσταυρωμένου, εἰκόνων—ἀπό τίς σχολικές αἴθουσες διδασκαλίας, συνεδριάσεως τῶν Δικαστηρίων κ.ἄ. ἐξ ἀφορμῆς ἀποφάσεως τοῦ Εὐρωπαϊκοῦ Δικαστηρίου Ἀνθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) ὕστερα ἀπό προσφυγή ἰταλίδας μητέρας. Σέ ἀπάντηση μεταξύ τῶν ἄλλων, ὀρθῶς παρετηρήθη: "Ποιός Εὐρωπαῖος θά εἶχε τό θάρρος νά ζητήσει ἀπό τή βουδιστική Ἀσία νά ἀφαιρέσει τά σύμβολα τοῦ Βούδα ἀπό τούς δημοσίους χώρους ἤ ἀπό τήν ἰνδουϊστική Ἀσία νά καταχωνιάσει τίς πλούσιες ἀπεικονίσεις ἐκείνης τῆς θρησκείας, ἤ ἀπό τούς μουσουλμάνους νά κρύψουν τό κοράνι, νά πάψουν νά ἀναφέρουν τό ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ δημοσίως... Καί ὅμως τό ζητοῦν ἀπό τή Χριστιανική Εὐρώπη. Τώρα δέν ἔχουν παρά νά ἀποφασίσουν νά ἀπομακρύνουν καί τό τεράστιο θρησκευτικό σύμβολο ἀπό τήν Π. Διαθήκη μέ τίς πλάκες τοῦ Μωϋσέως, πού δεσπόζει στή μεγάλη αἴθουσα στό Διεθνές Δικαστήριο τῆς Χάγης».*

Ἀκόμη κάτι: Θά τολμοῦσαν οἱ κύριοι εὐρωπαῖοι νά ἀφαιρέσουν ἀπό παντοῦ τήν ἐπτάφωτον λυχνίαν καί τό σύμβολόν της καί οἱανδήποτε ἀπεικόνισιν αὐτῆς; Ἀρκεῖ, λοιπόν, ὁ ἀντιχριστιανισμός. Ὁ Χριστός, ἄς τό μάθουν ὅλοι: Εἶναι ὁ Αἰώνιος Νικητής.

«Ἀντισυνοδικὸς τρόπος ζωῆς»

ΕΙΣ ΤΗΝ «Παρέμβαση», τ. 160 ἐδημοσιεύθη τμῆμα εἰσηγήσεως τοῦ Σεβασμιωτάτου Ναυπάκτου καί Ἁγίου Βλασίου κ. Ἱεροθέου, εἰς τήν Ἱεραρχίαν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, μέ θέμα: *«Ἀντισυνοδικός καί ἀντιεραρχικός τρόπος ζωῆς»*. Ἡμεῖς ἀποσπῶμεν ἐκλεκτικῶς μερικάς σκέψεις: *«Ὁ ἀντισυνοδικός τρόπος ζωῆς εἶναι τό νά ἐνεργεῖ κανείς ἐντελῶς ἀτομικά καί ἀνεξάρτητα ἀπό τάς ἀποφάσεις τῶν Οἰκουμενικῶν καί Τοπικῶν Συνόδων καί νά παρακάμπτη τήν "συνοδική διαγνώμη". Αὐτός ὁ ἀντισυνοδικός καί ἀντιεραρχικός τρόπος ζωῆς ἐκφράζεται μέ τίς αἱρέσεις, τά σχίσματα καί τίς παρασυναγωγές. Αἱρέσεις εἶναι ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τήν διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας, ὅπως αὐτή ἐκφράσθηκε συνοδικῶς ἀπό τίς τοπικές καί Οἰκουμενικές Συνόδους. Σχίσματα εἶναι ἡ διάσπαση τῆς ἑνότητος τῆς Ἐκκλησίας ἀπό μικρές διοικητικές ἤ τυπικές ἀφορμές. "Παρασυναγωγάς, κατά τόν Μ. Βασίλειο, χαρακτηρίζουμε τάς συνάξεις τάς παρά τῶν ἀνυποτάκτων Πρεσβυτέρων ἤ Ἐπισκόπων καί παρά τῶν ἀπαιδεύτων λαῶν γενομένας". Μία Σύνοδος διά νά εἶναι ἀληθινή, πρέπει νά ἀποτελεῖται ἀπό μέλη, πού σέβονται τήν ὅλη Παράδοση τῆς Ἐκκλησίας, τήν Θεολογία καί τήν κανονικότητά της. Οἱ Ἀρχιερεῖς εἶναι φορεῖς τῆς μαρτυρικῆς ἀρχιερωσύνης τοῦ Χριστοῦ».*

Ἐκκλησιολογικαί γνώσεις, ἀπαραίτητες διά κάθε πιστόν χριστιανόν.

ΕΝΑ ΑΟΡΑΤΟ ΔΙΧΤΥ

ΤΟ ΑΚΟΛΟΥΘΟΝ γεγονός τό λαμβάνομεν ἀπό τήν «Ἀπολύτρωσιν» (τ. 768): *«Τρομοκρατημένοι γονεῖς ἀπό τήν ἀλλόκοτη συμπεριφορά τῶν ἐφήβων τους καταφεύγουν κατά χιλιάδες σέ ντετέκτιβ, γιά νά ἁπλώσουν ἕνα ἀόρατο προστατευτικό δίχτυ πάνω ἀπό τά παιδιά τους, πού νιώθουν —ἤ ἔχουν σοβαρές ἐνδείξεις— ὅτι κινδυνεύουν. Ναρκωτικά, ρόζ κυκλώματα μέσῳ διαδικτύου, συμμετοχή σέ συμμορίες εἶναι τά σκοτεινά μονοπάτια, ὅπου μπλέκονται συχνά οἱ ἐπαναστατημένοι ἔφηβοι. Κι οἱ γονεῖς ἀναρωτιοῦνται:"Τούς προσφέρεις τά πάντα κι αὐτά κατρακυλᾶνε χωρίς νά τό καταλάβεις. Γιατί μᾶς τιμωρεῖ ἔτσι ὁ Θεός"; Ὅμως, πρίν φτάσουνε σ' αὐτό τό παράπονο, καλό θά ἦταν ν' ἀκούγαμε τό γεμᾶτο ἀγάπη καί στοργή κάλεσμα τοῦ Θεοῦ: ""Ἄφετε τά παιδία ἐλθεῖν πρός με καί μή κωλύετε αὐτά". Τότε δέν θά χρειαζόταν τό ἀόρατο δίχτυ τῆς ἰδιωτικῆς ἀστυνομίας».* Θά τά ἐπροστάτευεν ὁ Θεός καί ὁ νόμος Του.

Πολλοί φέρουν εὐθύνην, ἰδιαιτέρως οἱ πολεμήσαντες τά Κατηχητικά.

Κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ

Η ΜΕΤΑΔΟΣΙΣ τῆς Θ. Κοινωνίας καί εἰς ἑτεροδόξους —κατ' ἐπίδρασιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ— διδάσκεται ὑπό τινων, ὅπως εἰς τήν περίπτωσιν τοῦ συνταξιούχου δικηγόρου Ἀθηνῶν παρ' Ἀρείῳ Πάγῳ καί πρ. δημάρχου Κύμης Θεοδώρου Ε. Θεοδώρου, ὁ ὁποῖος εἰς δημοσίευμά του εἰς τό περιοδικόν «Ἐνορία», θεωρεῖ ἐπιτρεπτόν νά δίδωνται τά Ἄχραντα Μυστήρια καί εἰς μή μέλη τῆς Ἐκκλησίας. Εὐτυχῶς, εἰς τό νέον τεῦχος τῆς «Ἐνορίας» (1047/16.11.09) εἰς ἄρθρον τοῦ γραμματέως τῆς Ἰ. Συνόδου εἰς τήν Ἐπιτροπήν τῶν Δογματικῶν καί Νομοκανονικῶν ζητημάτων αἰδ. Γεωργίου Φραγκιαδάκη γράφεται: *«Ἀπαγορεύεται ἡ Μετάδοση τῆς Θ. Κοινωνίας σέ αἱρετικούς καί ἑτεροδόξους, συμπεριλαμβανομένων τῶν Λατίνων καί τῶν Ἀρμενίων»*. (Σημ. «Ο.Τ.» δηλαδή, τῶν Μονοφυσιτῶν).

Αὐτό καί μόνον, δείχνει τήν ἀρνητικήν καί ὀλεθρίαν ἐπίδρασιν τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, ἀλλά καί τήν φοβεράν σύγχυσιν, ἡ ὁποία δημιουργεῖται εἰς τά τῆς Ὀρθοδόξου Χριστιανικῆς Πίστεως ζητήματα.

Ματαίως οἱ ἄθεοι πολεμοῦν

ΑΠΟ ΤΟ σημαντικόν ἄρθρον τοῦ «Σωτῆρος» (ἀρ. τ. 1992) «λεωφορεῖα ἀθεΐας – ἄνθρωποι πίστεως»,μεταφέρομεν μερικά ἀποσπάσματα:

«Συνασπίσθηκαν σ' ἕνα διαδικτυακό χῶρο οἱ ἄθεοι ὅπου γῆς, καί ἔθεσαν ὡς σκοπό τους τή διαφήμιση καί τήν προπαγάνδα τῆς ἀθεΐας τους. Ξεκίνησαν τό δαιμονοκίνητο σχέδιό τους μέ τά λεγόμενα "ἀθεϊστικά λεωφορεῖα" στό Λονδῖνο καί ἄλλες πόλεις, μέ κολλημένα ἀθεϊστικά συνθήματα, σάν αὐτό: "Μᾶλλον δέν ὑπάρχει Θεός. Σταματεῖστε ν' ἀνησυχεῖτε λοιπόν καί διασκεδάστε τή ζωή σας". Ἔβαλαν δέ πρωταρχικό στόχο τή συλλογή τοῦ ποσοῦ τῶν 5.500 λιρῶν, καί κατόρθωσαν νά συγκεντρώσουν 135.000 λίρες γιά τή διαφήμιση τῆς ἀθεΐας τους! Ἡ ἰδέα μεταφέρθηκε στίς ΗΠΑ καί στήν Ἰσπανία, τήν Ἰταλία, καί δέν εἶναι παράδοξο νά τό δοῦμε καί στήν Ἑλλάδα. Ὅμως, καί τό νέο τέχνασμα τῆς στρατευμένης σατανοϋποκινούμενης ἀθεΐας, δέν πρέπει νά μᾶς ἐκπλήσσει... Ἀπό αἰῶνες τώρα ὑπάρχει πόλεμος. Ὑπάρχει μῖσος. Ὑπάρχει ἔχθρα ἀπό τόν ἀντικείμενο διάβολο ἐναντίον τοῦ παναγίου προσώπου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ... Ὅσοι πιστοί, στῶμεν καλῶς. Ἄς γίνει ὁ καθένας μας μιά φωτεινή ἐπιγραφή, πού θά κηρύττει τή μεγαλωσύνη τῆς Πίστεως. Μή μᾶς ἀποκαρδιώνει ἡ ἐπιθετικότητα καί ἡ θρασύτητα τοῦ ἐχθροῦ. Εἶναι καιρός νά ὁμολογήσουμε τήν Πίστη μας μέ τό ἅγιο παράδειγμά μας».

Τέτοια κείμενα, μᾶς στερεώνουν. Ἄς μή λησμονῶμεν τήν φωνήν τοῦ Θεοῦ: *«Γίνου πιστός ἄχρι θανάτου καί δώσω σοι τόν στέφανον τῆς ζωῆς»*.

«Φάγωμεν καί πίωμεν...»

ΕΙΣ ΤΟ τελευταῖον τεῦχος», ἀρ. 3 τοῦ περιοδικοῦ τῆς Πανελληνίου Ἑνώσεως Θεολόγων (ΠΕΘ) «Κοινωνία», καί μέ τόν ἀνωτέρω τίτλον, καταχωρίζεται ἐπίκαιρον καί ἀξιόλογον ἄρθρον τοῦ κ. Ἡλία Μπάκου Δρος Θεολογίας – Φιλολόγου, εἰς τό ὁποῖον διαβάζομεν καί τάς κατωτέρω σκέψεις: *«Ὅτι ὁ ἄνθρωπος σήμερα εἶναι ἐγκλωβισμένος στήν ὑλική εὐδαιμονία, στόν ὑλοζωϊσμό, στίς ὑλικές ἀπολαύσεις καί στήν ἡδονοθηρία, οὐδείς ἀντιλέγει, ὅτι ἡ ὑλιστική εὐδαιμονία ἀντιστρατεύεται καί ἀπωθεῖ ὡς παρωχημένες τίς διαχρονικές ἠθικές ἀξίες τῆς ζωῆς... Τά ψεύτικα ἰδεώδη τῆς ἐποχῆς μας ἑστιάζονται στήν ἀρχαιοελληνική ρήση "φάγωμεν καί πίωμεν, αὔριον γάρ ἀποθνήσκομεν", ἡ ὁποία παραπέμπει στήν εἰδωλολατρική ἀντίληψη ὅτι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου τελειώνει μέ τήν πλάκα τοῦ τάφου. Ἡ ρήση αὐτή χρησιμοποιεῖται ἀπό τόν ἀπόστολο Παῦλο, προκειμένου νά διαστείλει τήν ἀληθινή χριστιανική ζωή ἀπό τήν κτηνώδη εἰδωλολατρική. Γιά τό λόγο αὐτό προτάσσει τό βαθύτερο νόημα τῆς ἐν Χριστῷ ζωῆς, τό ὁποῖο θεμελιώνει στήν Ἀνάσταση τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ, ἡ ὁποία προαναγγέλλει βεβαιωτικά καί τή δική μας ἀνάσταση καί αἰωνιότητα... Ὁ δημόσιος βίος ἀπαξιώνεται, γιατί ὑπάρχει κρίσι ἡγεσίας τῶν λαῶν, πού κυβερνοῦν, δασκάλους ὑπολειπόμενους τῶν μαθητῶν τους καί ποιμένες κατώτερους τοῦ ποιμνίου τους... Γιαυτό ἀπαιτεῖται ἱεράρχηση τῶν ὑλικῶν ἀναγκῶν καί ἠθικῶν ἀξιῶν τῆς ζωῆς».*

Σκέψεις πάντοτε ἐπίκαιρες, πνευματικαὶ καί χρήσιμες γιά ὅλους μας.

«Δέν συμμορφώνομαι πρὸς τὰς ὑποδείξεις»

ΑΠΟ ΤΟ ἐκλεκτόν περιοδικόν τῆς ΠΕΘ «Κοινωνία», μᾶς προσείλκυσε τήν προσοχήν τό ἄρθρον τοῦ καλοῦ θεολόγου – καθηγητοῦ καί θαρραλέου ἀγωνιστοῦ ἐκ Πατρῶν, κ. Παναγιώτου Ν. Γκουρβέλου, εἰς τό ὁποῖον ἀσχολεῖται μέ τό μάθημα τῶν θρησκευτικῶν τῆς Β΄ Λυκείου καί τήν σύγχυσιν, ἡ ὁποία ἐπικρατεῖ εἰς τήν ὕλην τοῦ μαθήματος καί τά διδασκόμενα θέματα. Γράφει: *«Εἶναι ἀσαφής καί ἀκαθόριστος αὐτός ὁ περιβόητος μή ὁμολογιακός χαρακτήρας τοῦ μαθήματος, ὅμως εἶναι ἀπολύτως ἐντοπισμένη καί συγκεκριμένη ἡ προέλευση τοῦ ἀντιπαραδοσιακοῦ καί ἀντιχριστιανικοῦ ἐγχειρήματος... Ὁ κ. Ἀθαν. Παπαθανασίου ἐπαναλαμβάνει τήν θέση, ὅτι "στό Χριστιανισμό δέν ὑπάρχει κατάλογος καλῶν καί κακῶν πράξεων". Ἀπορρίπτεται ἐπίσης ἡ ἰδέα τῆς Θείας Δικαιοσύνης, τουτέστιν ἡ ἀκράδαντη πίστη τῆς Ἐκκλησίας ὅτι ὁ Θεός ἀνταμείβει τούς δικαίους καί τιμωρεῖ τοὺς σκληρόκαρδους καί ἀμετανόητα ἁμαρτωλούς... Στό μυστήριο τοῦ γάμου ἔχει ἀπαλειφθεῖ ἡ ἑρμηνεία τοῦ συμβολισμοῦ τῆς στέψης τῶν νυμφευομένων... Στό θέμα τῆς ἐλευθερίας τονίζεται ἡ ἐλευθερία ἀπό τά δεσμά τῆς μοναξιᾶς, τοῦ πόνου καί τοῦ θανάτου... Δέν ἐπιτρέπεται δέ, ἡ ἀντιπαράθεση Χριστιανισμοῦ καί μουσουλμανισμοῦ...»*. Λοιπόν, δέν συμμορφώνομαι πρός τάς ὑποδείξεις.

Ο ΑΓΙΟΣ ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Ο ΟΣΙΟΣ ΠΑΥΛΟΣ Ο ΘΗΒΑΙΟΣ

ΣΤΙΣ 15 Ἰανουαρίου ἡ Ἐκκλησία μας τιμᾶ τή μνήμη τοῦ ὁσίου Παύλου τοῦ Θηβαίου, ὁ ὁποῖος καταγόταν ἀπό τή Θηβαΐδα τῆς Αἰγύπτου καί ἔζησε τόν 3ο αἰώνα μ.Χ.

Ὁ Συναξαριστής μᾶς δίνει μερικές πληροφορίες γιά τόν ὅσιο Παῦλο: «Ὅταν ὁ Δέκιος ἀπέλυσε κατά τῶν Χριστιανῶν τόν τρομερόν διωγμόν του, ὁ Παῦλος, μόλις 15 ἐτῶν τότε, χάσας τούς γονεῖς του, ἐζήτησε καταφυγήν καί σωτηρίαν εἰς τήν ἔρημον. Ἐκεῖ, ἐν μέσῳ τῆς ἡσυχίας τῆς φύσεως, εὗρε καιρόν συστηματικῆς μελέτης, διότι κυρίως ἐφρόντισε νά παραλάβη μαζί του τό ἱερόν εὐαγγέλιον καί ἄλλα ψυχωφελῆ βιβλία».

Στήν ἔρημο γνωρίστηκε μέ πολλούς ἀναχωρητές, οἱ ὁποῖοι ἰδιαίτερα τόν σέβονταν καί συχνά τόν ἐπισκέπτονταν, γιά νά συνομιλήσουν μαζί του καί νά λύσουν διάφορα πνευματικά θέματα, πού τούς ἀπασχολοῦσαν. Τό 344 μ.Χ τόν ἐπισκέφθηκε καί ὁ Μέγας Ἀντώνιος.

Ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ σέ ἡλικία 113 ἐτῶν.

Τὸ ἀπολυτίκιο τοῦ ὁσίου ἀναφέρει:

« Θείου Πνεύματος, τῇ ἐπινεύσει, πρῶτος
ᾤκησας, ἐν τῇ ἐρήμῳ,Ἡλιοῦ τόν ζηλωτήν
μιμησάμενος· καί δι' ὀρνέου τραφείς ὡς
ἰσάγγελος, ὑπ' Ἀντωνίου τῷ κόσμῳ ἐγνώρισας·
Παῦλε ὅσιε, Χριστόν τόν Θεόν ἱκέτευε, δωρήσασθαι ἡμῖν τό μέγα ἔλεος».

Πρωτ. Δ.Δ.Τ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΘΕΟΛΟΓΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΣ ΤΟΥ ΟΣΙΟΥ ΝΙΚΟΔΗΜΟΥ ΑΓΙΟΡΕΙΤΟΥ

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

κάνει τίποτε ἄλλο ἀπό τό νά κινεῖται στή γλώσσα τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ–λατρειακοῦ χώρου, βαίνοντας μάλιστα παράλληλα μέ τόν Πατροκοσμᾶ τόν Αἰτωλό, πού ἔλεγε στόν λαό: «Δέν εἶσθενε Ἕλληνες», δηλαδή εἰδωλολάτρες[40]. Ἐν τούτοις, δέν ἔπαυσε νά ἐργάζεται γιά τήν ἀποκατάσταση τοῦ Γένους/Ἔθνους καί νά συμβάλλει σ' αὐτό ὡς «ἀλείπτης» νεομαρτύρων[41]. Τό 1796 συγγράφει τό *Νέον Μαρτυρολόγιον*[42], ἐξυμνώντας τούς «συνεπέστερους ἀντιστασιακούς» κατά τοῦ Κατακτητοῦ, τούς Νεομάρτυρες[43]. Τό ἔργο ἐκδίδεται τό 1799, λίγο μετά τήν δολοφονία τοῦ Ῥήγα. Νικόδημος καί Ῥήγας συναντῶνται, κατά τόν π.Γ. Μαρνέλλο, στήν ἀγάπη γιά τό Γένος καί τόν πόθο τῆς ἀποκατάστασής του[44] στήν παλαιάν εὔκλειαν.

Θά κατακλείσω τίς σκέψεις αὐτές μέ τήν ἐπισήμανση ἑνός διακεκριμένου καί νηφαλίου ἐρευνητῆ γιά τούς Κολλυβάδες, τοῦ πατριάρχη μας στόν χῶρο τῆς νεώτερης ἱστορίας, κ. Τάσου Ἀθ. Γριτσοπούλου: «Οἱ τρεῖς μεγάλοι διδάσκαλοι τοῦ Γένους[45] συνάπτουν ἐπί τό αὐτό τόν Ἑλληνισμό καί τόν Χριστιανισμό. Ἀπό τήν κλασική περιοχή τῆς Ἀρχαιότητος προσφέρουν τά ὁλοκληρωμένα ἄτομα, πού μέ τήν παιδεία ἀναδεικνύονται σ' ἐλεύθερες προσωπικότητες, σέ χρήσιμα μέλη τῆς πολιτικῆς κοινότητος. Ἀπό τήν Χριστιανική περιοχή προσφέρουν τήν ἔννοια τοῦ πλησίον καί τήν ἀρχή τῆς συναδελφώσεως χωρίς φυλετικές καί ἄλλες διακρίσεις[46]».

Σημειώσεις

23. α΄ ἔκδοση 1974, β΄ ἔκδοση 1804 Ἐνετίῃσι.

24. *Χρηστοήθεια τῶν Χριστιανῶν, περιέχουσα λόγους ψυχωφελεστάτους δεκατρεῖς, ρυθμίζοντας ἐπὶ τὸ βέλτιον τὰ κακὰ ἤθη τῶν Χριστιανῶν*, Ἐνετίησιν 1803. Τελευταία ἔκδοση Β. Ρηγοπούλου, Θεσσαλονίκη 1984.

25. Σέ δύο ἀνακοινώσεις. Ἡ πρώτη: « Τό "Ἐξομολογητάριον" τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου», Ἀθῆναι 1999, ἀνάτυπο ἀπό τήν *ΕΕΘΣΠΑ*, τόμ. ΛΔ΄σσ. 191–208. Ἡ δεύτερη: «Ἡ "Χρηστοήθεια" τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου καί τό φιλοκαλικό ἦθος» (βλ. τό προηγούμενο κείμενο).

26. G. Podskalsky, *Griechische Theologie in der Zeit der Türkenherrschaft* (1453–1821), München 1988, σ. 371 ἑ.ἑ (καί ἑλληνική μετάφραση π. Γ.Δ. Μεταλληνοῦ, 2005)(βιβλιογραφία). Ἐπιστημονικά, ἡ πληρέστερη ἀναφορά στό θέμα.

27. Λ.χ. ὁ κ. Χρ. Γιανναρᾶς, *Ὀρθοδοξία καί Δύση*, σ. 207 ἑξ.

28. «Τό "Ἐξομολογητάριον"…», σ. 200 ἑ.ἑ.

29. Δέν ὑπάρχει θέση του, πού δέν ἀποτελεῖ μετάφραση, παράφραση ἤ ἀνάπτυγμα ἀντίστοιχης πατερικῆς ἤ ἁγιογραφικῆς. Ὁπότε ἡ γιά ὁποιοδήποτε λόγο ἀντίθεση πρός τόν Νικόδημο πρέπει νά στρέφεται ἐναντίον τῆς Γραφῆς καί τῶν Πατέρων γιά λόγους δικαιοσύνης, τουλάχιστον.

30. *Συμβουλευτικόν Ἐγχειρίδιον…*, Ἐν Βόλῳ 1963[3], σ. 74 ἑ.

31. Μ. Βασίλειος: «καί ὁ Κύριος, τά μέν ἀναγκαῖα (=ἀδιάβλητα) πάθη τῆς σαρκός ὑπομείνας φαίνεται καί ὅσα ἀρετῆς μαρτυρίαν φέρει· οἷον κόπον καί τόν ἐν τοῖς θλιβομένοις ἔλεον· γέλωτα δέ μηδαμοῦ παραδεξάμενος, ὅσον ἐκ τῆς τῶν Εὐαγγελίων ἱστορίας» (*Ὅροι κατά πλάτος, ιζ΄*, PG 31, 961 ἑ). Ἱερός Χρυσόστομος (*Ὁμιλία ιζ΄ εἰς τήν Πρός Ἐφεσίους*, PG 62, 119 ἑ): «Τί ὠφελεῖ τό ἀστεῖον εἰπεῖν. Γέλωτα ἐκίνησας μόνον… Οὐ διαχύσεως ὁ παρών καιρός, ἀλλά πένθους, θλίψεων καί ὀδυρμῶν· σύ δέ εὐτραπελεύῃ; (…) Ἐφέστηκεν ὁ διάβολος… καί σύ κάθησαι ἀστεῖα λέγων καί μωρολογῶν καί τά μή ἀναγόντα φθεγγόμενος;». Καί δέν εἶναι φυσικά, τά μόνα χωρία, στά ὁποῖα παραπέμπει.

32. *Χρηστοήθεια*, σελ. 135, σημ.1.

33. «Μωρός ἐν γέλωτι ἀνυψοῖ φωνήν αὐτοῦ· ἀνήρ δέ πανοῦργος (ἤτοι φρόνιμος) μόλις ἡσυχῇ μειδιάσει».

34. Βλ. Χρ. Γιανναρᾶ, ὅ.π., σ.207 καί τήν κριτική ἀπάντηση τοῦ π. Βασ. Βολουδάκη, ὅ.π., σ.227 ἑ.ἑ.

35. Πέρα ἀπό τήν διδακτορική διατριβή του βλ. «Ἡ ἀνθρωπολογία τοῦ Ἁγίου Νικοδήμου», στό: *Ὁ Μεγαλόκοσμος ἄνθρωπος,* σσ. 91–139.

36. Ὁ Β. Κύρκος λ.χ. θεωρεῖ «ἄστοχη καί ἀτεκμηρίωτη» τήν ἄποψη (τοῦ κ. Χρ. Γιανναρᾶ) «ὅτι ὁ Νικόδημος ὑπῆρξε μέγας φωτιστής τοῦ Γένους» (Β. Κύρκου, ὅ.π., σ.367, σημ.22). Ἀντίθετα ὁ διαφορετικόν ὁπλισμόν διαθέτων καθηγητής Πασχ. Μ. Κιτρομηλίδης διαφορετικά βλέπει τόν Ἅγιο: « Ὁ ὑπερβατικός μυστικισμός τοῦ Μακαρίου Νοταρᾶ καί τοῦ Νικοδήμου Ἁγιορείτη ἀντιπροσώπευε μιά κοσμοθεωρία ἐντελῶς διαφορετική καί διαμετρικά ἀντίθετη πρός ἐκείνην τοῦ κοσμικοῦ ὀρθολογικοῦ Διαφωτισμοῦ. Πράγματι, ἐξέφραζε μία ἐναλλακτική θεώρηση τοῦ ἴδιου νοήματος τοῦ φωτισμοῦ τοῦ ἀνθρωπίνου πνεύματος: κηρύσσοντας τήν ἠθική χρηστότητα, τήν καταστολή τῶν παθῶν τῆς σάρκας καί τήν αὐταπάρνηση, πού πήγαζε ἀπό τό ἱερό φῶς τῆς πίστης καί τῆς μυστικῆς ἐπικοινωνίας μέ τόν Θεό, τό θρησκευτικό σύστημα τοῦ ἑλληνορθοδόξου μυστικισμοῦ στόν φθίνοντα δέκατο ὄγδοο αἰώνα μποροῦσε–καί πέτυχε– νά προβάλλει τήν ἀξίωση ὅτι ἐκπροσωποῦσε τήν μόνη δυνατότητα γνησίου φωτισμοῦ σέ ἀντίθεση μέ τίς ἀπατηλές ψευδαισθήσεις τῆς κοσμικῆς φιλοσοφίας» (Πασχ. Κιτρομηλίδη, *Νεοελληνικός Διαφωτισμός. Οἱ πολιτικές καί κοινωνικές ἰδέες,* Ἀθήνα 1196, σ. 443).

37. Περιλαμβάνεται στό *Νέον Μαρτυρολόγιον*, Ἀθῆναι 1961[3], σσ. 263–272 (=267 ἑ).

38. *Τά δοκίμια τῆς Ὀξφόρδης,* ἐκδ. Καρδαμίτσα, σσ. 23–25.

39. Β. Κύρκος, ὅ.π., σσ. 363–364.

40. Δέν ἔπαυε ὅμως νά καυχᾶται ὅτι ἵδρυε «ἑλληνικά» σχολεῖα καί ἀγωνιζόταν γιά τήν ἑλληνική γλῶσσα.

41. Βλ. Ἀρχ. Νικοδήμου Παυλοπούλου, *Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης,* Ἀθήνα 1971, σ.8.

42. Βλ. π. Γ. Μεταλληνοῦ, «Οἱ Νεομάρτυρες καί ἡ ἐθνικοθρησκευτική τους σημασία», στό: *Ἰχνηλασία Πνευματικῆς Σχοινοβασίας*, Κατερίνη 1999, σσ. 101–118.

43.Βλ. π. Γ. Μεταλληνοῦ, *Τουρκοκρατία. Οἱ Ἕλληνες στήν Ὀθωμανική Αὐτοκρατορία,* Ἀθήνα 2001[5], σ.98 ἑπ.

44. π. Γ. Δ. Μαρνέλλου, «Ρήγας Φεραῖος καί Νικόδημος Ἁγιορείτης», ὑπό ἐκτύπωση.

45. Μακάριος Νοταρᾶς, Ἀθανάσιος Πάριος καί Νικόδημος Ἁγιορείτης.

46. Τάσου Ἀθ. Γκριτσοπούλου, «Νικόδημος Ἁγιορείτης…», ὅ.π., σ.76.

«ΕΝ ΕΝΙ ΣΤΟΜΑΤΙ ΚΑΙ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ»

ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛ.

τους.

«Ἡ δόξα, λέγει ὁ Μόσχας Φιλάρετος, εἶναι ἡ ἀποκάλυψη, ἡ φανέρωση, τό ἀπαύγασμα τῆς ἐσωτερικῆς τελειότητας. Τούτη ἡ δόξα φανερώνεται στίς οὐράνιες δυνάμεις καί ἀντανακλᾶ στόν ἄνθρωπο. Ὁ Θεός τήν προσφέρει, κι ὅσοι τή δέχονται, γίνονται μέτοχοι τῆς δόξας καί στή συνέχεια ἐπιστρέφει καί πάλι στό Θεό. Στήν ἀδιάκοπη τούτη ἀνακύκλωση τῆς θείας δόξας, βρίσκεται ἡ μακάρια ζωή τῶν δημιουργημάτων».

«Ἡ δόξα, λέγει ὁ Λόσκυ, εἶναι τό ἀπρόσιτο φῶς μέσα στό ὁποῖο κατοικεῖ ὁ Θεός. Μ' αὐτή τή δόξα φανερώθηκε στούς Κριτές, στούς προφῆτες. Εἶν' αὐτό τό αἰώνιο φῶς, πού εἰσχώρησε στήν ἀνθρώπινη φύση τοῦ Χριστοῦ καί ἔκανε ὁρατή στούς ἀποστόλους τή θεότητά Του κατά τή Μεταμόρφωση.

Ὅταν λέμε *«δόξα τοῦ Θεοῦ»*, ἐννοοῦμε τόν ἴδιο τόν Κύριο *«στό μέτρο, πού αὐτός ἀποκαλύπτεται μέσα στό μεγαλεῖο Του, στή δύναμή Του, στή λαμπρότητα τῆς ἁγιοσύνης Του, στό δυναμισμό τοῦ Εἶναι Του»* (D.Mollat).

Κάθε μετοχή τῶν λογικῶν δημιουργημάτων στό ἄκτιστο φῶς τῆς θείας μεγαλειότητας, κάθε μετοχή στή μακαριότητα καί τή δόξα τοῦ Θεοῦ, εἶναι μιά θεολογία, πού ἐκφράζεται κυρίως ὡς δοξολογία – θεοδοξολογία. Εἶναι μιά, στούς αἰῶνες τῶν αἰώνων, δοξολογητική θεολογία, πού λειτουργεῖ ὡς λατρεία πρός τόν Θεό. Εἶναι μιά μυστική μέθεξη Θεοῦ, καρπός τῆς ἀέννаης θεωρίας τοῦ Θεοῦ.

Καί τί εἶναι θεωρία Θεοῦ;

Κατά τόν ἀββά Ἰσαάκ τόν Σύρο, *«θεωρία ἐστίν αἴσθησις τῶν θείων μυστηρίων τῶν κεκρυμμένων ἐν τοῖς πράγμασι καί ταῖς αἰτίαις»*. Εἶναι συνειδητή ὑπαρξιακή συμμετοχή στό μυστικό κάλλος, τό θεῖο φῶς καί τή μακαριότητα τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἅγια τούτη κατάσταση τῆς ψυχῆς μοιάζει μέ θεία, οὐράνια μέθη. Ἄγγελοι καί ἄνθρωποι γίνονται *«θείας κοινωνοί φύσεως»*.

Αὐθόρμητη ἔκφραση τῆς ἔκστασης καί τοῦ θαυμασμοῦ μπροστά στή θεία δόξα, εἶναι ὁ ἀσίγαστος ὕμνος καί ἡ δοξολογητική λατρεία. Αὐτό συμβαίνει προπάντων μέ τούς ἀγγέλους. Ὅσο ἀτενίζουν τή φωτοπλήμμυρα τῆς δόξας τοῦ Θεοῦ, τόσο καί πιό πολύ εὐλογοῦν, ὑμνοῦν καί δοξάζουν τήν ἄρρητη δόξα καί τό μεγαλεῖο Του, *«ἀκαταπαύστοις στόμασιν, ἀσιγήτοις δοξολογίαις»*.

***«Ἐν ἑνί στόματι καί μιᾷ καρδίᾳ»*. Ἡ ἀνθρώπινη καρδιά σάν τό ἡλιοτρόπιο, εἶναι πάντα στραμμένη εὐχαριστιακά στόν ἥλιο τῆς ἀγάπης, τόν *«Πατέρα τῶν Φώτων»*. Σάν τό ἀκοίμητο ἀηδόνι, πού ἀκοίμητα τραγουδάει τίς ἀκοίμητες τρίλιες μιᾶς ἀκοίμητης δοξολογίας πρός τόν Δημιουργό τοῦ κόσμου.**

Στήν Ἀσιατική ἀκτή τοῦ Βοσπόρου, βόρεια τῆς Κωνσταντινούπολης, ὑπῆρξε γιά πολλούς αἰῶνες ἡ περίφημη *«Μονή τῶν Ἀκοιμήτων»*. Οἱ πατέρες καί μοναχοί, χωρισμένοι σέ τρεῖς φυλές καί γλῶσσες (Ἕλληνες, Ρωμαῖοι καί Σύροι), καί σέ ἕξη χορούς, μέρα καί νύχτα ὑμνοῦσαν τό Θεό. Ἡ δοξολογική τους λατρεία ἦταν ἕνα γλυκύτατο καί ἀσίγαστο «Ἀλληλούϊα» στή δόξα τοῦ Ὑπερδεδοξασμένου Κυρίου.

***«Gloria Dei vivens homo»*, σημειώνει ὁ Εἰρηναῖος. (Ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ ζωή τοῦ ἀνθρώπου).**

Ὅλες οἱ χορδές τῆς ψυχῆς ἄς ἠχοῦν τή δόξα τοῦ Θεοῦ.

SAILOR

ΣΤΕΓΝΟΚΑΘΑΡΙΣΤΗΡΙΟ

Χαρὰ Γεωργίου

Πιπίνου 79–81 καὶ Ἀχαρνῶν, Ἀθήνα Τηλ. 210–82 19 952, Κιν. 6948 468 082

Ἀναλαμβάνουμε ὑπεύθυνα —δερμάτινα —κουρτῖνες —καλύμματα —κουβέρτες —φλοκάτες —χαλιά

Παραλαβὴ καὶ παράδοση στὸ σπίτι σας χωρὶς ἐπιβάρυνση

ΖΗΤΕΙ ΕΡΓΑΣΙΑΝ

Κυρία διαμένουσα εἰς Ν. Ἡράκλειο Ἀττικῆς ζητεῖ ἐργασία σὰν νεωκόρος σὲ ἐκκλησία. Προτιμοῦνται βόρεια προάστια. Τηλ. 210–28.47.156 καὶ 6934.394024 κ. Ἑλένη Θεολόγου – Γραμματικοῦ.

Ἡ Ὀρθοδοξία εἰς τὴν Δυτικὴν Ἀφρικὴν

Στὴν Δημοκρατία τοῦ Μπενὶν στὴ Δυτικὴ Ἀφρική, μία μικρὴ χώρα, πρώην Γαλλικὴ ἀποικία ἀνάμεσα στὴ Νιγηρία καὶ τὸ Τόγκο συμπληρώθηκαν 10 χρόνια Ὀρθόδοξης παρουσίας. Γιὰ τὸ γεγονὸς πραγματοποιήθηκαν ἑορταστικὲς ἐκδηλώσεις. Τὴν Κυριακὴ 3.1.10 πραγματοποιήθηκαν τὰ θυρανοίξια τοῦ ἱεροῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου σὲ μία συνοικία τοῦ Κοτονοῦ, τῆς μεγαλύτερης πόλεως τῆς χώρας. Τὰ θυρανοίξια τέλεσε ὁ Μητροπολίτης Νιγηρίας Ἀλέξανδρος. Στὴν ἐκκλησία τοῦ Μπενὶν διακονοῦν 5 κληρικοί, οἱ ὁποῖοι ἐξυπηρετοῦν 6 ἐνορίες καὶ 5 Ὀρθόδοξες κοινότητες. Πρόσφατα ἐγκαινιάσθηκε τὸ ἵδρυμα «Εὐγενία Λύρα» στὴν πρωτεύουσα Πόρτο-Νόβο, ποὺ φιλοξενεῖ ἀπόρους μὲ εἰδικὲς ἀνάγκες. (Πληροφορίες ἀπὸ Romfea).

α.κ.

ΤΑ ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΓΟΡΤΥΝΟΣ & ΜΕΓΑΛΟΠΟΛΕΩΣ ΙΕΡΕΜΙΟΥ: «Ὁ Προφήτης Ὠσηέ», Δημητσάνα – Μεγαλόπολις 2009, σελίδες 234.

Ὁ Σεβασμιώτατος Γόρτυνος καί Μεγαλοπόλεως κ. Ἱερεμίας, Καθηγητής τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν, εἶναι γνωστός ὡς ἑρμηνευτής τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καί ἀπό τίς ραδιοφωνικές του ἐκπομπές σέ θέματα ἑρμηνείας τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἤδη ἄρχισε καί συνεχίζει τήν ἔκδοση τῶν βιβλίων τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Τό ἐγχείρημα δέν εἶναι εὔκολο, ἐάν ὑπολογίσουμε τήν εἰκοσάτομη ἑρμηνεία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τῶν δύο ἑρμηνευτῶν τῆς Ἀδελφότητος θεολόγων «Ὁ Σωτήρ», οἱ ὁποῖοι χρειάστηκαν 16 χρόνια γιά νά τήν ὁλοκληρώσουν.

«Ἡ παροῦσα μελέτη, σημειώνει στόν Πρόλογό του, ὁ Σεβασμιώτατος, εἶναι ἕνα ἁπλό ὑπόμνημα στό βιβλίο τοῦ προφήτου Ὠσηέ, ὁ ὁποῖος ἔδρασε τόν 8ο π.Χ. αἰῶνα. Εἶναι ἕνας βαθύς θεολόγος, θεόπνευστος συγγραφεύς, ὁ ὁποῖος ἐτόνισε ἰδιαίτερα τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, γιαυτό καί κλήθηκε «ὁ Ἰωάννης τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης». Καί συνεχίζει: «Πραγματικά, σέ ὡραῖες του περικοπές ὁ προφήτης παριστάνει μέ τρυφερούς λόγους τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία καί τόν «ἐμποδίζει», ἄς τό ποῦμε ἔτσι, νά ἐπιφέρει τήν δίκαιη τιμωρία στόν ἁμαρτήσαντα λαό. Ὁ προφήτης Ὠσηέ ζητάει ἀπό τόν λαό νά ἔχει «γνώση Θεοῦ». Ἀλλά αὐτή τήν «γνώση» ὁ προφήτης δέν τήν ἐννοεῖ ὡς μία ἐγκεφαλική γνώση, ἀλλά τῆς δίδει πρακτικό περιεχόμενο. Γιαυτό καί ἡ «γνώση τοῦ Θεοῦ» στόν προφήτη Ὠσηέ ἀναλύεται σ' αὐτά τά δύο: Στήν ἀγάπη πρός τόν Θεό καί στήν ἀγάπη πρός τόν πλησίον. Αὐτά τά δύο εἶναι ἡ οὐσία τοῦ κηρύγματος τοῦ προφήτου. Χωρίς τήν ἀγάπη τίποτα δέν εἶναι εὐάρεστο στόν Θεό, οὔτε ἀκόμη καί αὐτή ἡ προσφορά τῆς θυσίας γιά λατρεία. Ὁ προφήτης παρουσιάζει αὐτόν τόν Θεό νά λέγει: «Ἀγάπη θέλω καί ὄχι θυσία, γνώση Θεοῦ καί ὄχι ὁλοκαυτώματα».

Μετά τή γενική εἰκόνα τοῦ κηρύγματος τοῦ προφήτη Ὠσηέ, ἀκολουθοῦν τά βιογραφικά τοῦ προφήτου, ἡ θρησκευτική καί ἠθική κατάσταση τῆς ἐποχῆς τοῦ προφήτου, τό διάγραμμα τῆς διδασκαλίας τοῦ προφήτου, ὁ προφήτης κατά τῆς θρησκευτικῆς καί ἠθικῆς πτώσεως τοῦ λαοῦ, καθώς ἐπίσης κατά βασιλέων, ἀρχόντων καί ἱερέων, τό κήρυγμα μετανοίας κ.λπ.

Ὅπως συνηθίζεται, οἱ περικοπές ὅλων τῶν κεφαλαίων τοῦ προφητικοῦ βιβλίου τοῦ Ὠσηέ, μεταφράζονται καί ἑρμηνεύονται, καί στή συνέχεια ἀκολουθοῦν τά τόσο ὡραῖα καί χρήσιμα καί οἰκοδομητικά σχόλια. Ὁ δέ Σεβασμιώτατος τά ἐκθέτει τόσο ἁπλά, ὥστε στό ἐξώφυλλο, ἐκτός τῆς ὡραίας εἰκόνας τοῦ προφήτου Ὠσηέ, ἀναγράφει: «Γιά τόν λαό».

Εὐχαριστοῦμε τόν Σεβασμιώτατο γιά τά ἀνεκτίμητα καί πνευματικά αὐτά δῶρα του «πρός τόν λαό».

Τόν παρακαλοῦμε νά εὔχεται καί ὑπέρ ἡμῶν.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΠΡΕΣΒ. ΗΛΙΑ Γ. ΔΙΑΚΟΥΜΑΚΟΥ «Προσευχή» (Λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου (ἐλεύθερη ἀπόδοση), Ἐκδόσεις «Παρρησία», σελίδες 95.

Μέγα. Παμμέγιστο πνευματικό θέμα, ἡ Προσευχή. Καί ὅταν τό μέγα αὐτό θέμα τό ἀναπτύσσει στίς ὁμιλίες του ὁ Μέγας Ἱεράρχης καί οἰκουμενικός Διδάσκαλος, ὁ ἱερός Χρυσόστομος Ἰωάννης, τότε ἀντιλαμβάνεται κανείς τήν ἀξία τοῦ, σχετικά, μικροῦ αὐτοῦ βιβλίου.

Ὁ πρεσβύτερος καί συγγραφέας π. Ἠλίας Διακουμάκος, θέτει ὑπότιτλο: «Ὁ πιό ἄμεσος καί σύντομος τρόπος ἐπικοινωνίας μέ τό Θεό». Καί τό σημειώνει πώς εἶναι «Λόγος τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιά τήν προσευχή».

Στό ὄμορφο «Προλογικό του σημείωμα», διατυπώνει ὡραῖες καί χρήσιμες σκέψεις γύρω ἀπό τήν προσευχή, καί εἰδικότερα, γιά τόν συνθέτη καί ὁμιλητή ὅλων αὐτῶν τῶν ὑπέροχων σκέψεων, τόν Χρυσόστομον Ἰωάννη.

Ἄς ἀκούσομε λοιπόν μερικές διευκρινίσεις ἀπό τόν π. Ἠλία: «Οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, γράφει, διαμόρφωσαν ὄχι μόνο τό δόγμα καί τά ὅρια τῆς θεολογικῆς σκέψης, ἀλλά μᾶς παρουσίασαν συγχρόνως τό πραγματικό ἦθος ζωῆς καί τή δομή μιᾶς Ὀρθόδοξης πνευματικότητας. Ἔτσι, κριτήριο διαχρονικό καί γιά τή δική μας πνευματικότητα εἶναι πλέον τό πατερικό ἦθος, μέ ὅ,τι συνεπάγεται αὐτό στήν καθημερινή πνευματική μας πορεία». Καί συνεχίζει: «Ὁ ἱερός Χρυσόστομος, κείμενα τοῦ ὁποίου περί προσευχῆς παρουσιάζουμε, προερχόμενα ἀπό Migne, ΒΕΠΕΣ, καί ΕΠΕ, σέ ἁπλή νεοελληνική ἀπόδοση, ἀναλύει μέ θαυμαστή ποιμαντική δεξιοτεχνία τίς διάφορες μορφές τῆς προσευχῆς, εἴτε σέ ἀτομικό καί προσωπικό ἐπίπεδο, εἴτε στό λειτουργικό καί ἐκκλησιολογικό της χαρακτήρα».

Μετά τή σύντομη ἀναφορά του στήν ἀτομική, τήν οἰκογενειακή (ὁμαδική) καί ἐκκλησιαστική (λειτουργική) προσευχή, σημειώνει ὅτι: «ὁ ἱερός Χρυσόστομος δίνει ἰδιαίτερη ἔμφαση στήν ἐκκλησιαστική καί λειτουργική προσευχή. Καί ὡς μεγάλος λειτουργιολόγος καί διαμορφωτής τῆς καθιερωμένης ἐπ' ὀνόματί του Λειτουργίας, ἐπιμένει καί στίς δύο ἄλλες μορφές τῆς προσευχῆς».

Τό βιβλίο διαβάζεται πολύ εὐχάριστα, καί γιά τό λόγο ὅτι τά κεφάλαια εἶναι σύντομα μέ πολλά θέματα. Μερικά ἀπ' αὐτά εἶναι τά ἀκόλουθα:

—Ἡ ἀνάγκη τῆς προσευχῆς. —Προσευχή καί θεία Λειτουργία. —Δυναμική τῆς προσευχῆς. —Προσευχή στό «ταμεῖον». —Προσευχή καί μετάνοια κ.ἄ...

Παρεμβάλλεται καί ἡ ὑπέροχη «εὐχή» τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου.

Εὐχαριστοῦμε καί συγχαίρομε τόν π. Ἠλία.

Μιχ. Μιχαηλίδης

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

Ἔτος ΚΗ΄, Ἀριθμ. 3/15 Ἰανουαρίου 2010

ΒΙΒΛΙΑ – ΑΝΑΤΥΠΑ

Ἐπιμέλεια Ἀρχιμ.ΧΡΥΣΑΝΘΟΥ ΜΑΧΑΙΡΙΩΤΟΥ, «Ἐγκόλπιον Προσευχητάριον». Ἔκδοσις Ἱεροῦ Ἡσυχαστηρίου Εἰσοδίων τῆς Θεοτόκου Γελληνίου Κορινθίας. Ἐκδοτικὴ Παραγωγὴ Ἑπτάλοφος ΑΒΕΕ. Σχ. 16,50Χ12, σσ. 32.

ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ 2010 Ἱ. Μητροπόλεως Καλαβρύτων καί Αἰγιαλείας. Ἀφιερωμένο στούς πνευματικούς ποιμένας, πού ὑπηρέτησαν πάνω ἀπό σαράντα χρόνια. Σχ. 14Χ10

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 2010 Ἱ. Μητροπόλεως Νικοπόλεως καί Πρεβέζης. Μέ διδάγματα ἐκκλησιαστικά. Σχ 12Χ8.

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ 2010 Ἱ.Μ. Ἁγίας Τριάδος Μετοχίου Ἱ. Μ. Μεγίστης Λαύρας Ἄνω Γατζέας Βόλου «Ἡ Ἀκολουθία τοῦ Ἑσπερινοῦ, Ὁ Μικρὸς Παρακλητικὸς Κανών». Σχ. 12Χ8, σσ. 64.

ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ – ΕΦΗΜΕΡΙΔΕΣ

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΟΣ, Ἑβδομαδιαία ἐφημ. Πατρῶν. Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Πάτρα.

ΕΚΦΡΑΣΗ ΔΙΟΝΥΣΟΥ, Μηνιαία ἐφημερίδα Βορ. Προαστίων. Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Κηφισιά.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ, Δεκαπενθήμερο Δελτίο Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης, Μάϊος, Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009.

ΕΛ.ΚΙΣ. Ἑλληνορθόδοξο Κίνημα Σωτηρίας. Ἀθῆναι. Ἰαν. – Μάρτ., Ἀπρίλ., – Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009.

ΕΛΛΗΝΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ, Μηνιαῖον Παιδαγωγικὸν περιοδικόν, Χριστιανικῆς Ἑνώσεως Ἐκπαιδευτικῶν Λειτουργῶν. Ἰούν., Ἰούλ. – Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ. 2009. Ἀθῆναι.

ΕΝΑΤΕΝΙΣΕΙΣ, Περιοδικὴ Ἔκδοση Ἱερᾶς Μητροπόλεως Κύκκου καὶ Τηλλυρίας. Μάϊος – Ἰούλ. – Αὔγ. 2009. Λευκωσία.

ΕΝΗΜΕΡΩΣΗ, Ἔκδοσις Κέντρου Συμπαραστάσεως Προνοίας Ἀπ. Παύλου «Ἡ Ἐλπίδα». Μάϊος, Ἰούν., Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ. – Ὀκτ. 2009. Ἀθῆναι.

ΕΝΟΡΙΑΚΑ ΝΕΑ, Ἐνημερωτικὸ Ἔντυπο Ἐνορίας Ἁγ. Γεωργίου Διονύσου. Ἔτος ΙΑ΄. Αὔγ. – Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Ἰαν. 2010.

ΕΝΟΡΙΑ, Εἰκοσιπενθήμερον Ὀρθόδοξον Ἐκκλησιαστικὸν Περιοδικόν. Ἰούλ., Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ. 2009. Ἀθῆναι.

ΕΝΟΡΙΑΚΗ ΕΥΛΟΓΙΑ, Μηνιαία ἔκδοση Ἱ. Ν. Ἁγ. Νικολάου Πευκακίων. Μάϊος, Ἰούν. – Αὔγ., Σεπτ., Ὀκτ., Νοέμβ., Δεκ., Ἰαν 2009.

ΑΙ ΟΜΙΛΙΑΙ ΤΗΣ Π.Ο.Ε.

Συνεχίζονται αἱ ὁμιλίαι τῆς **«Πανελληνίου Ὀρθοδόξου Ἑνώσεως» (Π.Ο.Ε.)** εἰς τὴν αἴθουσαν αὐτῆς (**Κάνιγγος 10, Α΄ ὄροφος**). Τὴν προσεχῆ Δευτέραν **18 Ἰανουαρίου** θὰ ὁμιλήσῃ **ὁ κ. Λάμπρος Σκόντζος**, Θεολόγος μὲ θέμα: **«Διάκριση μεταξὺ Ὀρθοδόξου πνευματικότητος καὶ πνευματισμοῦ»**.

Τὴν ἑπομένην Δευτέραν **25 Ἰανουαρίου** θὰ ὁμιλήσῃ **ὁ** Αἰδεσιμολογιώτατος π. Θεόδωρος Ζήσης, Καθηγητὴς Πανεπιστημίου, μὲ θέμα: **«Πρὸς νέα Φερράρα - Φλωρεντία. Ἀγνοεῖται ἤ παρερμηνεύεται ὁ Ἅγιος Μᾶρκος ὁ Εὐγενικός»**.

Παρακαλοῦνται τὰ μέλη τῆς Π.Ο.Ε. καὶ οἱ φίλοι τοῦ «Ὀρθοδόξου Τύπου», ὅπως παρακολουθήσουν αὐτάς.

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ

Ἑβδομαδιαία Ἐκκλησιαστικὴ Ἐφημερίς. Ἰδιοκτησία· «Πανελλήνιος Ὀρθόδοξος Ἕνωσις» (Π.Ο.Ε.), Κάνιγγος 10, 106 77 Ἀθῆναι, Τηλ. 210 38 16 206, ΦΑΞ 210 38 28 518. Ἐκδότης· Κωνσταντῖνος Σωτ. Σωτηρόπουλος, Φασίδερη 9, Ἑκάλη. Διευθυντὴς Συντάξεως· Γεώργιος Ζερβός, Θησέως 25, Νέα Ἐρυθραία (14671). Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου· Κωνσταντῖνος Μιχ. Σαμωνᾶς, Ἀμαδριάδος 15, Δροσιά. Τύποις «Ὀρθοδόξου Τύπου» (Θησέως 25, 14671 Νέα Ἐρυθραία, Τηλ. 210 81 34 951, ΦΑΞ 210 81 36 981).

Ἱστοσελὶς «Ο.Τ.»: www.orthodoxostypos.gr

Ἠλεκτρον. ταχυδρομεῖον: orthotyp@otenet.gr

Τὰ ἐνυπόγραφα ἄρθρα ἐκφράζουν τὰς προσωπικὰς ἀπόψεις τῶν ἀρθρογράφων, οἱ ὁποῖοι καὶ φέρουν τὴν εὐθύνην τῶν γραφομένων.